

ସାହିତ୍ୟ ଦର୍ପଣ

ଶେଷରୁ ଆରମ୍ଭ

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ତ୍ରିପାଠୀ

ପ୍ରକାର ବହି ପଢ଼ି ନିଜର ବୌଦ୍ଧିକ କାମନାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ଏହା ସହିତ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ଯୋଗୁଁ ଆମର ଜ୍ଞାନ-କଳାକୌଶଳ ଉନ୍ନତ ହୁଏ । ଏହା ଆମର ସମାଜରେ ଉନ୍ନତ ଚିନ୍ତାଧାରା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ସହାୟକ ହୁଏ ।

ନିଜର ଆମତା ଓ ଅସହାୟତା ସମ୍ପର୍କରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ପଢ଼ନ୍ତୁ । କିଛି ସମୟ ଆମକୁ ଭାବରେ ବଦଳାଇ ପରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟାକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ବିକ୍ଷେପ ହୋଇପାରେ । ଏହା ଯୋଗୁଁ ପରମ ଆତ୍ମଗୁପ୍ତିରେ ନିଶ୍ଚିତ ମାରିଲି । ତା' ପରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଗପ ଲେଖି । କିଛି ସ୍ମୃତି, ଅନୁଭୂତି ଓ କିଛି ମନଗଢ଼ା ବିଷୟ ନେଇ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଯାଉଥିବା ମୋ ନୋଟବୁକରେ । କେମିତି କେଜାଣି ଆପଣା ଛାଏଁ ଲେଖିଲି ପାଞ୍ଚ-ଛଅ ଫରଦ ଏକା ଥରକେ । ଆଜି ପାଇଁ ବହୁତ ହୋଇଗଲା ଭାବି ମନକୁ ବୁଝାଇଦେଇ ସେଦିନର ଲେଖି ସେଇଠି ବନ୍ଦ କଲି । ସେଦିନ ପରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଗଲି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାମରେ ଆଉ ଲେଖାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଲି ନାହିଁ । ହେଲେ ଜମା ଭୁଲି ନ ଥିଲି କାହାଣୀଟି ଏବେ ଯାଏଁ

ଶେଷ ହୋଇନି ବୋଲି । ଗୋଟିଏ ରବିବାର ଦିନ ନିଶ୍ଚଳ ନେଇ ଯେ 'ଆଜି ଯେମିତି ହଜ ଗପଟିକୁ ସାରିବି' । ବୃକ୍ଷର ସବୁ କାମ ସାରି ବସିପଡ଼ିଲି କାହାଣୀକୁ ସରିବା ପାଇଁ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ପୂଣି ସେଇ ଅବସ୍ଥା, ଗୁଡ଼ାଏ ଭାବନା ଶବ୍ଦରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ପୂର୍ବବତ୍ କାଗଜ ଉପରେ ଅକାଟି ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଏବେ କାହାଣୀଟିକୁ ସାରିବା ମୋ ପକ୍ଷେ । କଷ୍ଟକର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯେତେ ଦାବିଲି ଏଇଠି କାହାଣୀର ଶେଷ ବା ଉପସଂହାର କରିବି, ସେତେ ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ ଧୂମ୍‌ଧାମ୍‌ରେ ସରିଥିଲା ଯୋଗାଡ଼ ଯତ୍ନରେ ସବୁ ଛୁଟି ଶେଷ ଦଶ ମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତକରା ଆସିଗଲା ଫେରିବା ପ୍ରସ୍ତୁତିହେଲା ଚେନ୍ନାଇସହର କରମଣ୍ଡଳ ରେଳ ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ନବବଧୂର ତତକା ଲୁହ ଯୋଜିବେଇ କାମଗୁଣ୍ଡା ଦୂରଯାତ୍ରା ଅନୁଭୂତି କରିଥିଲି ଶୁକ୍ରବାର ତ ସବୁଯାତ୍ରା ଶୁଭ ହୋଇଥିଲା ଏହି ସେ ବାହାନଗାରେ କ'ଣ ହେଲା ! ଛାଡ଼ି ଗୋ ମୁଣ୍ଡତା କାହାକୁ କଟିଗଲା ଆତ୍ମାଟି ଅଗଣାଟି ହୋଇ ସେଠି ଦେଖୁଛି କ'ଣ ଲୋକରେ କାଗାଟି ଭିଡ଼ି ନିଏ ମୁତକକର ବେକସାରା ଅଧାଲୁଛି ତ ଆଉକିଏ ଭଙ୍ଗା ଆତ୍ମାକୁ ମୁଦି କାଳୁଛି ପାଖରେ କଣେ ଶରଦିକ ପକ୍ଷାଟିଏ ପରି ରକ୍ତ କୁହୁକୁହୁ, କଷ୍ଟରେ ବିକାର କରୁଛି ଏବେ ସେ ବିକାରଗୁଡ଼ା କିଛିକାହାକୁ ଶୁଭୁନି ପର୍ଯ୍ୟ ସୁନା କ'ଣମାଲ ଗୋଟେଜବାରେ ବେଳ ନାବାଳିକାଟି ବିକଳହୋଇ ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁ ସମାଜସେବା ହାରନେଇ ଉଲଗଣା ବେଳେ କହୁଛି ଏ ହାରଣା ସୁନା ନୁହେଁ, ରୋଲଗୋଲ ହାତବାଲି ନତନତ ଯୋଗୁଁ ବାରଣ କରୁନି ଏସବୁ ଦେଖିବା ଭିତରେ ସେମୁହଁ ବି ଦିଶିଲାଣି କାନ୍ଦିବା ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଶବ୍ଦଭିତରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛି ଚିତ୍କାର କେମିତି ! ଶହଶହ ମୁଣ୍ଡଗଣ୍ଡି ତ ଅଲଗା ବାସର ରାତି କେବଳ ଛଦିନ ହେଲା ଯାଇଛି ଦଶଲକ ଟଙ୍କା ନେଇ ସିଏ ବା କ'ଣ କରିବ ତା ପଛପଛେ ମୋର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ

ଏକତ ଦୁନିଆ

ଏକତ ଦୁନିଆ, ଏଠି ସମସ୍ତେ କ୍ଷତାକ୍ତ ଅକ୍ଷତ ଜଣକୁ ଖୋଜିବା ସମ୍ଭବନୁହେଁ ବାହାଘରଟା ଧୂମ୍‌ଧାମ୍‌ରେ ସରିଥିଲା ଯୋଗାଡ଼ ଯତ୍ନରେ ସବୁ ଛୁଟି ଶେଷ ଦଶ ମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତକରା ଆସିଗଲା ଫେରିବା ପ୍ରସ୍ତୁତିହେଲା ଚେନ୍ନାଇସହର କରମଣ୍ଡଳ ରେଳ ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ନବବଧୂର ତତକା ଲୁହ ଯୋଜିବେଇ କାମଗୁଣ୍ଡା ଦୂରଯାତ୍ରା ଅନୁଭୂତି କରିଥିଲି ଶୁକ୍ରବାର ତ ସବୁଯାତ୍ରା ଶୁଭ ହୋଇଥିଲା ଏହି ସେ ବାହାନଗାରେ କ'ଣ ହେଲା ! ଛାଡ଼ି ଗୋ ମୁଣ୍ଡତା କାହାକୁ କଟିଗଲା ଆତ୍ମାଟି ଅଗଣାଟି ହୋଇ ସେଠି ଦେଖୁଛି କ'ଣ ଲୋକରେ କାଗାଟି ଭିଡ଼ି ନିଏ ମୁତକକର ବେକସାରା ଅଧାଲୁଛି ତ ଆଉକିଏ ଭଙ୍ଗା ଆତ୍ମାକୁ ମୁଦି କାଳୁଛି ପାଖରେ କଣେ ଶରଦିକ ପକ୍ଷାଟିଏ ପରି ରକ୍ତ କୁହୁକୁହୁ, କଷ୍ଟରେ ବିକାର କରୁଛି ଏବେ ସେ ବିକାରଗୁଡ଼ା କିଛିକାହାକୁ ଶୁଭୁନି ପର୍ଯ୍ୟ ସୁନା କ'ଣମାଲ ଗୋଟେଜବାରେ ବେଳ ନାବାଳିକାଟି ବିକଳହୋଇ ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁ ସମାଜସେବା ହାରନେଇ ଉଲଗଣା ବେଳେ କହୁଛି ଏ ହାରଣା ସୁନା ନୁହେଁ, ରୋଲଗୋଲ ହାତବାଲି ନତନତ ଯୋଗୁଁ ବାରଣ କରୁନି ଏସବୁ ଦେଖିବା ଭିତରେ ସେମୁହଁ ବି ଦିଶିଲାଣି କାନ୍ଦିବା ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଶବ୍ଦଭିତରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛି ଚିତ୍କାର କେମିତି ! ଶହଶହ ମୁଣ୍ଡଗଣ୍ଡି ତ ଅଲଗା ବାସର ରାତି କେବଳ ଛଦିନ ହେଲା ଯାଇଛି ଦଶଲକ ଟଙ୍କା ନେଇ ସିଏ ବା କ'ଣ କରିବ ତା ପଛପଛେ ମୋର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ

କେବେ ଆସ

କେବେ ଆସ ମୋ କବିତାର ଶେଷ ଧାଡ଼ିରେ ହବ ମୋ ରମ୍ପ ଖାତା ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାର ଗୁଣ୍ଡ ପିଲାଇଆମିତେ ହବ... ଆସ କେବେ ଏଇ ଟିକ ଟିକ ଆକାଶ ତଳେ ମତେ ଛୁଇଁ ହାଉଲେ ବହୁଥିବା ପବନଟେ ହବ... କେବେ ଆସ ସେ ଭିଡ଼ି ଗାନ୍ଧୀରେ ମୋ ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ସମ୍ପର୍କେ ହବ ଆସ କେବେ... ଏ ସାହାରା କଥା ସବୁରେ କାବନ ଭରିଦେବ... କେବେ ଆସ... ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତିରେ ଶୁଖିଲା ଓଠରେ ହସଟେ ହବ ଆସ କେବେ... ମହକ ଭରା ହୁଇ ରୁପେ ବାସ୍ନା ବିହୀନ ମନେ ବାସ୍ନାଟେ ହବ... କେବେ ଆସ... ଭିକା ଭିକା ବର୍ଷାରେ ମରୁଡ଼ି ହୁଏତେ ସମ୍ପର୍କଟେ ହବ ଆସ କେବେ... ଅନାବନା ଭାବନାରେ ଅବାସ୍ତବରେ ବାସ୍ତବଟେ ହବ... ଆଲିଭିଆ, ଗଂଜାମ ମୋ:- ୨୩୭୧ ୧୨୭୮ ୧୨୩୩

ଭୂଲିଯିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ

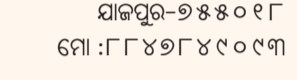
ବାରମ୍ବାର ଭାଙ୍ଗି ବାରମ୍ବାର ତିଆରି କରିପାରୁଥିବା ଆକାଶ ଛାଡ଼ି ଭିତରେ ମୁଁ କେବଳ ସୁନି ବୁଲିଲି, ଅକ୍ଷାଂଶର ବଳୟରେ ଦ୍ରାଘିମାର ଗତିପଥରେ କେଜାଣି କେମିତି ଛନ୍ଦି ହୋଇ ବାଟ ଭୁଲିଗଲି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବାକୁ ସାରା ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଶୂନ୍ୟ କପାଳକୁ ସାହା କେଜା ହୁଏ ଦାୟିତ୍ୱାବଳ ଆପଣେଇ ବୋଲି କାବନ ଯୁକ୍ତରେ ପରାକିତ ହେଲି ସତ ସ୍ୱାମିନାଥର ଶିରଷାକୁ ନିଜଠୁ ଅଲଗା ରଖିବାକୁ ଭୁଲିଗଲି ଶେଷରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ହେଲା କାମନାର ଆଉ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ଜୀବନରେ ସୁଖ ଦୁଃଖ ମୋହ ମାୟାର ବିକଳବିଧି ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଉଭା ଅଛି ଯାହା ସବୁ ଗୁଣିକୁ ସାତଟି ଆକାଶ କୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲି ସେସବୁ ବିହୁଡ଼ିଏ ହୋଇ ମହାଶୂନ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହେଲା 'ମାମେକ' ଶରଣ'... ଗୁଞ୍ଜରଣରେ ମୁଁ ବିମୋହିତ ହେଲି ନିଜର ଅସ୍ଥିତ ଭୂଲିଗଲି

ନାରୀ

ଅନବଦ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଶୁଣିବାକୁ ଗୋ ରୂପେ ତ ମମତା ମୟା ନାରୀ ରୂପେ ରୂପେ ନାରୀୟଣୀ ଅଟ ପ୍ରଭୃତ୍ୟା ଶାନ୍ତି ଦାୟା । ମହାଶକ୍ତି ରୂପେ କରାଳ କାଳିନୀ ତୃଷା ଦୁର୍ଗା କାତ୍ୟାୟିନୀ କେବେ ପୁଣି ପ୍ରଣୟିନୀ । ତୁମ୍ଭି ପରଶେ ହସିଉଠେ ଧରା ହସିଉଠେ ସବୁ ଯର ତୁମ୍ଭି ଓଠକୁ ଝରିପଡ଼େ ସୁଧା ସର୍ବଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନା ମମତା । ବାସ୍ତୁଆସ ସଦା ମମତା ପିୟୁଷ ନିହା ଅପବାଦ ସହି ପରଶମଣା ଗୋ ପରଶେ ତୁମ୍ଭର ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଏ ମହା । ହରିପୁର, ସୁକିୟା, ଯାଜପୁର-୭୫୫୦୧୮ ମୋ : ୮୮୪୭୮୪୯୦୯୩

ବ୍ୟବଧାନ

ଏତେ ସପନ ମୋ ଆଖିରେ ଭରିଲି ଲୁହ ବି ମାରିଲା ହାର ସ୍ୱେଦ, ପ୍ରେମ, ପ୍ରୀତି ହୃଦୟ ଭରିଲି ବନ୍ଦ କରି ତାର ପ୍ରୀତି । ଅଜ୍ଞା ବଜା ପଥକୁ ମୋ ସିଧା କରି ବାଲିଲ କଳାଳ ବାଟ କଣ୍ଠର ଯତ୍ନେ ହସି ହସି ସହି ଦୁଃଖ କଳା ପିଣ୍ଡା ପାତ । ଅବସାଦ ଯେତେ ତୁମ ପଶତରେ ବାଜିଲ ପକାଇ ଗଣି କଳକ କାଳିମା ମୁହଁରେ ଲେପିଲ ଦୁର୍ନାମକୁ କଳ କଣି । ପୋଷ ପୋଷ ଅବସୋସରେ ରେଣୁକୁ ଶଖକେ ଉତ୍ତାଳ ଦେଲି ସମୟର ପଥ ଓଲଟି ବସିଲ ଦାହିଲିଏ ବେଳ ବଳ । ଆଖା ଆଖିକାର ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଆଲୋକ ଆସୁଛି ଭାଲି ଜୀବନର କଷ୍ଟୋତ୍ତର ସୁଖେ ପିଇଲି ଲୁହ କୁ ପକାଇ ଦେଲି ଅଭିମାନ ମାନ କୁମ୍ଭ ପରଶରେ ଦେଖୁ ଅମାବାସ୍ୟା ଦ୍ୱାଦ ପ୍ରେମର ଦେବୁରା ରାଗିଣୀ ଗାଲଲା ଅଲିଖୁତ କେଟି ଛାଉ । ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା ଗୁନି ସନ୍ଧ୍ୟା ଦଂଶନ ନାଟରେ ସାଲଜ ସହି ସମର୍ପି ନିଜକୁ ଦ୍ୱିଧାହୀନ ଭାବେ ମନକୁ ନେଇଛ ମୋହି । ସମାଜର ସରଳରେଖା ପରି ମୋ ଜୀବନ ପଥର ଧାରେ ବ୍ୟବଧାନ ଗଣ୍ଡ ବହିଗଲ ସଦା ବିଭୋରିତ ମନ ଝୁରେ । ପ୍ରତାପ ନଗରୀ, କଟକ ମୋ-୮୨୪୯୯୩୨୭୧୨

ଆମେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର

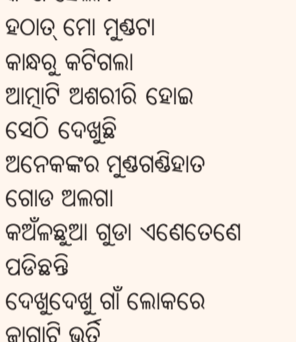

ବିଜୟ କୁମାର ଛାତୋରା

ଏକତା ଭଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା । ତଥାପି ଭାଇଭାଉଁସ ପୂର୍ବପରି ସ୍ଥିର ଥିବାରୁ ଆପଣାରେ କିଛି ଲୋକେ ଅହଂକାରରେ ଜଳୁଆସିଲି । ମିଶ୍ରବାବୁ ଓ କରମ୍‌ବାବୁ ଉଭୟେ ଥିଲେ ଜଣେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଓ ଦେବତା ପରି ଲୋକ । ଥରେ ଏକତାଆରେ ଏବୁହେଁ ବସି ଦିଗ୍‌ବାବୁଆସି ଆମେ ସରିବି ଭଗବାନଙ୍କର ପ୍ରତିରୂପ ଓ ପ୍ରକୃତିମାଆର ସମ୍ପାଦନ । ତାରି କୋଳରେ ଆମ ସଜିବ କରୁ । ସୁଦୃଢ଼ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ସମାଜ ଗଠନ ପାଇଁ ବିଭାଗ ବାଣ୍ଟିଥିଲେ ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ । କିନ୍ତୁ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଆଦର ଓ ସମ୍ମାନରେ ଆଗି ଉଣା ନ ଥିଲା । କେତେକ ଲୋକା ମଣିଷ ଓ ବିଦେଶୀ ବଣିକମାନେ ଛୁଆଁ ଅଛୁଆଁ ଓ ଜାତିଭେଦର ହାନିମାନଙ୍କୁ ମୁକକରି ମଣିଷ ଭିତରେ ଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ ସୁଦୃଢ଼ କଲେ । ଆମର ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ପୁରାଣକୁ ବିକୃତି କରାଇ ଆମଭିତରେ ଥିବା ଭାଇଭାଉଁସକୁ ମଉଜାଳଦେଲେ । ସରିବି ଭାଗଭାଗ ହୋଇଗଲେ । ଧର୍ମ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ନ ପାରି ଧର୍ମର ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥ କଲେ । ଧର୍ମକୁ ଛଳନା ରୂପକ ଅସ ବା ବୃକ୍ଷ କରି ସରଳ ବିଶ୍ୱାସୀଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ବାତ ବସାଇଲେ । ଲୋକେ ମଧ୍ୟ ସରିବି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସେଦିନ ଆଡ଼କୁ ଡଳିପଡ଼ିଲେ । ଜାତି ଓ ଧର୍ମର ମହତ କଥାକୁ ବୁଝି ନ ଥିବା କିଛି କପଟା ମଣିଷ ସରଳ ଲୋକଙ୍କର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଓ ମଙ୍ଗୁଆଳ ସାଜି ସମାଜରେ କେତେଯେ ଗୋଷ୍ଠୀ

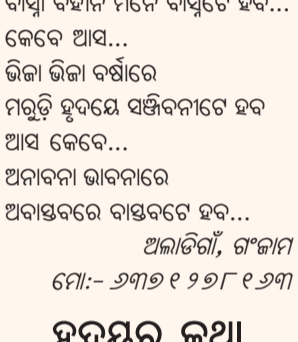
ଆଉ ନାହିଁ । ସେଇ ଦୁଇଜଣ ମୁରବୀ ଆରପାରିକୁ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଏବେ ଏ ଦୁଇ ପରିବାର ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ନାମରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇ ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ମାରହାଣି ଦ୍ୱାରାଉଛନ୍ତି । ସୁବଗୋଷ୍ଠୀ ଯେତେ ପାଠ ପଢ଼ି ଉତ୍ତୁ ଶୀତ ହେଲେ ଲାଭକିଛି ନାହିଁ । ସେମାନେ ବି ପାଠପଢ଼ାରେ କୋହଳ କରି ସରକାରଙ୍କ ସଂରାଜର ଫାଇଦା ଉଠାଇବା ଆଳରେ ଜାତି ଓ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସତକଥାଟିକୁ ହୁଦୟଙ୍ଗମ କରୁଥିଲେ ବି ମୁକ ହେବାର ଅଭିନୟ କରନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ଘଟଣାରେ କୁନିକୁନି ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ବଡ଼ବାଳିକା କରି ଦରମା ପାଇ ଆନନ୍ଦରେ ରହିବାକୁ ସୁ ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ପ୍ରକୃତ ସୁ କୁହାଯାଇପାରେନା । ସମାଜ ଓ ରାଷ୍ଟ୍ର ଗଠନରେ ଆମେ ଆମର ଭୂମିକାକୁ ଭୁଲିଯାଇ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ମାଡ଼ିଛୁ । ଦେଶ ଓ ବିଶ୍ୱର ଜାତୀୟତା ଧୂଳିସାରି ହେବାକୁ ବସିଛୁ । ମଣିଷ ସତ୍ୟତା ଚିଷ୍ଟି ରହିବ ବୋଲି ଆମେ କହିବା ଅସମ୍ଭବ । 'ସରିବି' ଆମେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଓ ଆମେ ବିଶ୍ୱ ମାତାଙ୍କର ସମାଜ 'ବୋଲି ଆମର ଧାରଣା ହେଲେ ଜାଣିବା ଯେ କାବନରେ ପ୍ରକୃତ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ ହୋଇଛି । ସଂସ୍କୃତ, ପ୍ରଚାରକ ଅନନ୍ତ ମିଶ୍ର ସ୍ମୃତି ପରିଷଦ ଓଡ଼ିଶା ସତ୍ୟବାଦୀ, ଚଢ଼ାପାଲ-୭୮୫୨୯୭୧୨୦

ଏକତ ଦୁନିଆ

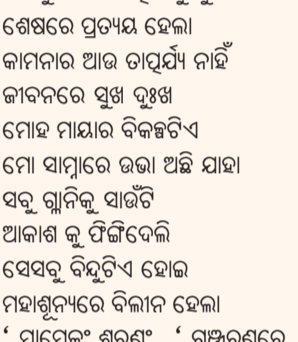
ଏକତ ଦୁନିଆ, ଏଠି ସମସ୍ତେ କ୍ଷତାକ୍ତ ଅକ୍ଷତ ଜଣକୁ ଖୋଜିବା ସମ୍ଭବନୁହେଁ ବାହାଘରଟା ଧୂମ୍‌ଧାମ୍‌ରେ ସରିଥିଲା ଯୋଗାଡ଼ ଯତ୍ନରେ ସବୁ ଛୁଟି ଶେଷ ଦଶ ମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତକରା ଆସିଗଲା ଫେରିବା ପ୍ରସ୍ତୁତିହେଲା ଚେନ୍ନାଇସହର କରମଣ୍ଡଳ ରେଳ ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ନବବଧୂର ତତକା ଲୁହ ଯୋଜିବେଇ କାମଗୁଣ୍ଡା ଦୂରଯାତ୍ରା ଅନୁଭୂତି କରିଥିଲି ଶୁକ୍ରବାର ତ ସବୁଯାତ୍ରା ଶୁଭ ହୋଇଥିଲା ଏହି ସେ ବାହାନଗାରେ କ'ଣ ହେଲା ! ଛାଡ଼ି ଗୋ ମୁଣ୍ଡତା କାହାକୁ କଟିଗଲା ଆତ୍ମାଟି ଅଗଣାଟି ହୋଇ ସେଠି ଦେଖୁଛି କ'ଣ ଲୋକରେ କାଗାଟି ଭିଡ଼ି ନିଏ ମୁତକକର ବେକସାରା ଅଧାଲୁଛି ତ ଆଉକିଏ ଭଙ୍ଗା ଆତ୍ମାକୁ ମୁଦି କାଳୁଛି ପାଖରେ କଣେ ଶରଦିକ ପକ୍ଷାଟିଏ ପରି ରକ୍ତ କୁହୁକୁହୁ, କଷ୍ଟରେ ବିକାର କରୁଛି ଏବେ ସେ ବିକାରଗୁଡ଼ା କିଛିକାହାକୁ ଶୁଭୁନି ପର୍ଯ୍ୟ ସୁନା କ'ଣମାଲ ଗୋଟେଜବାରେ ବେଳ ନାବାଳିକାଟି ବିକଳହୋଇ ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁ ସମାଜସେବା ହାରନେଇ ଉଲଗଣା ବେଳେ କହୁଛି ଏ ହାରଣା ସୁନା ନୁହେଁ, ରୋଲଗୋଲ ହାତବାଲି ନତନତ ଯୋଗୁଁ ବାରଣ କରୁନି ଏସବୁ ଦେଖିବା ଭିତରେ ସେମୁହଁ ବି ଦିଶିଲାଣି କାନ୍ଦିବା ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଶବ୍ଦଭିତରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛି ଚିତ୍କାର କେମିତି ! ଶହଶହ ମୁଣ୍ଡଗଣ୍ଡି ତ ଅଲଗା ବାସର ରାତି କେବଳ ଛଦିନ ହେଲା ଯାଇଛି ଦଶଲକ ଟଙ୍କା ନେଇ ସିଏ ବା କ'ଣ କରିବ ତା ପଛପଛେ ମୋର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ ଆତ୍ମାୟତ୍ତ ଚାଲି ଯାଏ

କେବେ ଆସ

କେବେ ଆସ ମୋ କବିତାର ଶେଷ ଧାଡ଼ିରେ ହବ ମୋ ରମ୍ପ ଖାତା ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାର ଗୁଣ୍ଡ ପିଲାଇଆମିତେ ହବ... ଆସ କେବେ ଏଇ ଟିକ ଟିକ ଆକାଶ ତଳେ ମତେ ଛୁଇଁ ହାଉଲେ ବହୁଥିବା ପବନଟେ ହବ... କେବେ ଆସ ସେ ଭିଡ଼ି ଗାନ୍ଧୀରେ ମୋ ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ସମ୍ପର୍କେ ହବ ଆସ କେବେ... ଏ ସାହାରା କଥା ସବୁରେ କାବନ ଭରିଦେବ... କେବେ ଆସ... ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତିରେ ଶୁଖିଲା ଓଠରେ ହସଟେ ହବ ଆସ କେବେ... ମହକ ଭରା ହୁଇ ରୁପେ ବାସ୍ନା ବିହୀନ ମନେ ବାସ୍ନାଟେ ହବ... କେବେ ଆସ... ଭିକା ଭିକା ବର୍ଷାରେ ମରୁଡ଼ି ହୁଏତେ ସମ୍ପର୍କଟେ ହବ ଆସ କେବେ... ଅନାବନା ଭାବନାରେ ଅବାସ୍ତବରେ ବାସ୍ତବଟେ ହବ... ଆଲିଭିଆ, ଗଂଜାମ ମୋ:- ୨୩୭୧ ୧୨୭୮ ୧୨୩୩

ଭୂଲିଯିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ବାରମ୍ବାର ଭାଙ୍ଗି ବାରମ୍ବାର ତିଆରି କରିପାରୁଥିବା ଆକାଶ ଛାଡ଼ି ଭିତରେ ମୁଁ କେବଳ ସୁନି ବୁଲିଲି, ଅକ୍ଷାଂଶର ବଳୟରେ ଦ୍ରାଘିମାର ଗତିପଥରେ କେଜାଣି କେମିତି ଛନ୍ଦି ହୋଇ ବାଟ ଭୁଲିଗଲି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବାକୁ ସାରା ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଶୂନ୍ୟ କପାଳକୁ ସାହା କେଜା ହୁଏ ଦାୟିତ୍ୱାବଳ ଆପଣେଇ ବୋଲି କାବନ ଯୁକ୍ତରେ ପରାକିତ ହେଲି ସତ ସ୍ୱାମିନାଥର ଶିରଷାକୁ ନିଜଠୁ ଅଲଗା ରଖିବାକୁ ଭୁଲିଗଲି ଶେଷରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ହେଲା କାମନାର ଆଉ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ଜୀବନରେ ସୁଖ ଦୁଃଖ ମୋହ ମାୟାର ବିକଳବିଧି ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଉଭା ଅଛି ଯାହା ସବୁ ଗୁଣିକୁ ସାତଟି ଆକାଶ କୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲି ସେସବୁ ବିହୁଡ଼ିଏ ହୋଇ ମହାଶୂନ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହେଲା 'ମାମେକ' ଶରଣ'... ଗୁଞ୍ଜରଣରେ ମୁଁ ବିମୋହିତ ହେଲି ନିଜର ଅସ୍ଥିତ ଭୂଲିଗଲି

ନାରୀ

ଅନବଦ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଶୁଣିବାକୁ ଗୋ ରୂପେ ତ ମମତା ମୟା ନାରୀ ରୂପେ ରୂପେ ନାରୀୟଣୀ ଅଟ ପ୍ରଭୃତ୍ୟା ଶାନ୍ତି ଦାୟା । ମହାଶକ୍ତି ରୂପେ କରାଳ କାଳିନୀ ତୃଷା ଦୁର୍ଗା କାତ୍ୟାୟିନୀ କେବେ ପୁଣି ପ୍ରଣୟିନୀ । ତୁମ୍ଭି ପରଶେ ହସିଉଠେ ଧରା ହସିଉଠେ ସବୁ ଯର ତୁମ୍ଭି ଓଠକୁ ଝରିପଡ଼େ ସୁଧା ସର୍ବଶକ୍ତିସମ୍ପନ୍ନା ମମତା । ବାସ୍ତୁଆସ ସଦା ମମତା ପିୟୁଷ ନିହା ଅପବାଦ ସହି ପରଶମଣା ଗୋ ପରଶେ ତୁମ୍ଭର ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଏ ମହା । ହରିପୁର, ସୁକିୟା, ଯାଜପୁର-୭୫୫୦୧୮ ମୋ : ୮୮୪୭୮୪୯୦୯୩

ବନ ପୁଲ

କବିରାଜ ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା

ବନ ପୁଲ ଗହନ ବନର ନିକାଞ୍ଚନେ ପୁଟି ରୂପ ରଙ୍ଗ ବାସରେ ଉଠେ ବୁହରି ମହକ ତାର ମହକେ ସାରା ପୁଲକେ ଆତ୍ମବିଭୋରରେ ମନ ନାଚେନା କାହାରି ଛନ୍ଦମା ହୋଇ ପ୍ରାଣର ପୁଲକେ ଛେଦି ନାହିଁ ତା'ର ରୂପ ଲାବଣ୍ୟ କି ତା' ସୁବାସ କରି ପାରନ୍ତିନି ଆପ୍ରାଣ ଅଦେଶୀ ଅକ୍ଷୟ ସେ ନଗଣ୍ୟ ରୁଢ଼େ ନାହିଁ କେହି ତାର ମନ ବେଦନା ଅପହସ୍ତର ସେ ଦୁର୍ଗମ ଘନ ଅରଣ୍ୟ ଯେଉଁଠି ପୁଟେ ସେଇଠି ମଉଳେ ଶୋଭା ବହୁ ଯେତେ ଗଛଲତାର ତାଳେ ସେ ପୁଲକୁ ମହୁମାଛି ମହୁ ନିଏ ଶୋଷି ମହୁପେଣାଟିଏ କରି ସେ ମଣି ପୁଣି ପୁଣି ଗାଳ ଉଡ଼ି ବୁଲେ ହସି ହସି ମଧୁ ସବୁ ରଖୁଥାଏ ସାଜିତ ଯା' ଲାଗି ସେ ଯାତକର ନିକଟେ ଅକସ୍ମାତେ ଦେଇଥାଏ ତାର ଆତ୍ମାକୁ ପାଳ ସେ ମଧୁ ଉପକୃତ ହୁଏ ମାନବ କାଳି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ବଳିଦାନର ମୂଲ୍ୟ ତାର ବୁଝେନା କେହି ତିଏ ନାହିଁ ପ୍ରତିଦାନ ବନପୁଲ ଆଉ ମହୁମାଛିର ମହାନ ତ୍ୟାଗ ଭୁଲି ଯା'ନ୍ତି ଜୀବନକୁ କରି ଉପଭୋଗ ନେପଥ୍ୟରେ ରହେ ତାଙ୍କ ପରିବ୍ରଜ ବନପୁଲକି ଉଦାର ହୃଦୟ ! କୋହି, କାରିପତା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ । ମୋ.ନଂ:- ୮୦୧୮୩୫୩୩୨୨

ରେ ଜହ୍ନ

ଉତ୍କଳ ରାଜ କବି କେଶବ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ରେ ଜହ୍ନ କହରେ ସତ ପାଇବାକୁ ହୁଏ ଛାନ୍ଦା ମୋର ଛୋଟିଆ ହାତ ବଜାଲେ ପହଞ୍ଚି ନି ଆକାଶ ଛାତ....!! ପ୍ରଦେଶରେ ଜହ୍ନ ଦିଶେ ରୂପାର ଆଜି ଜନନୀ ଦେଖାଏ କଲେ ଅଳି ଅରବଳି କାଖେଇ ଖୁଆଏ ଭାତ ତତେ ଦେଖାଇ ଆ ଜହ୍ନ ମାମୁ ବୋଲି ତାକ ପକାଇ....!! ତତେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଜହ୍ନ ହେଲି ଯୁବକ ତତେ ସାଥୀରେ ପ୍ରେମ କରି ହେଲି ଭାବୁକ ତତେ ଦେଖୁ ଗଢ଼ିଆରେ ପୁଟକ କଲି ତୋ ଶାଠକ ଲୟୋସ୍ତା ପତି ଶିହରେ ମୁହିଁ....!! ଜହ୍ନରେ ତୁ ଯଉବନେ ପ୍ରେମ ପ୍ରତୀକ ମିଳନର ମଧୁ ରାତି ସୁଖ ଦାୟକ ବୁଧ ପରି ନାୟିକାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ ବୁଦ୍ଧବଦନା ରୂପରେ କରେ ବିହ୍ୱଳ.....!! ବୟସର ଅପରାଧନେ ଦ୍ୱିତୀୟା ଜହ୍ନ ଛାଲି ଆଲୁଅର ଖେଳ ଏହି ଜୀବନ ଜନମ ମରଣ ମରିବେ ଲାଗିଛି ଲାଳା ଆସି କେବେ ଅମାବାସ୍ୟା ଅନ୍ଧାର କଲା....!! (ସପାପତି, ଉତ୍କଳ ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ, ମାଳକାନଗିରି) ମୋ.ନଂ:- ୯୪୩୭୭୭୯୪୪୪

ବର୍ଷା

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ସାହୁ

କୃଷକ ଦୁହାଳୁ ଦୁହା ଝରୁଥିବା ଝାଳର କଳ୍ୟାଣକାରୀ ଝରଣାଟିଏ । ସେ ବଞ୍ଚାର ଭୂଇଁ ବନ୍ଧକୁ କଠିନ ଶ୍ରମ ବଳରେ ବିଦାରି ଉର୍ଦ୍ଧା ବନାଇଦିଏ । ସେ ଦେହାଧି ଅନୁଦେବ ନିଜ ଶରୀର ରକତକୁ ନିଜ ହାତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦ ମାଟିରେ ସିଞ୍ଚନକରେ ଖେତକୁ ହସାଏ ନାନାଦି ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ । ହେଲେ ସେ ବେଳେ ବେଳେ ଅପାର ଅସହୟ ଚୋକ ଉପାସରେ ଭାଗ୍ୟ ଆଦରି ଶୋଇଯାଏ । ତା'ଧର୍ଯ୍ୟ ତାକୁ କାଟି ଖୁଣ୍ଟି ଖାଏ ତା'ସହନ ତାକୁ ବାଣ୍ଟିକୃତି ଦଳି ଚକଟିପକାଏ ତଥାପି ତା'ସପନ ଲଙ୍ଘନ କଣି ପୁଠା ଅଭାବ ଭାତ ହାଣ୍ଡିରେ ନିଭତି ଦହଗଞ୍ଜ ହୋଇ ଅତୁଟ ଆଶାରେ ବୁଲୁଥାଏ । ଦୁରବଶୀର ଅଭାବନାୟ ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱିଗଞ୍ଜାଦୀ ତା'ଭାଗ୍ୟରେ ସୁଖ ସୌଭାଗ୍ୟ କେବେ ମାତେ ନାହିଁ ତା'ଦୁଆରେ ପିତା ପତନର ନିଦୟା ଘୋରଣା ତାକୁ ପେଷି ପେଷି ମାଉଥାଏ । ଭରଣା ଆଉ ବିଶ୍ୱାସର ଶ୍ରମ କାମ ନକରିଲେ ଆତ୍ମ ହରସା କରେ ବେଳେ ବେଳେ ମରୁ ମରୁ ବଞ୍ଚିଯାଏ ତ ଆଉ ସବୁ ବେଳେ ମରି ମରି ବଞ୍ଚି ରହେ । ତା'ଜୀବନ ବହୁର ସର୍ପିଳ ରାସ୍ତାର ପଥର ତାକୁ ଶ୍ଵତ ବିଷତ କରେ ବାରମ୍ବାର

ବନ୍ଦ

କୃଷକ ଦୁହାଳୁ ଦୁହା ଝରୁଥିବା ଝାଳର କଳ୍ୟାଣକାରୀ ଝରଣାଟିଏ ।

କୃଷକ ଦୁହାଳୁ ଦୁହା ଝରୁଥିବା ଝାଳର କଳ୍ୟାଣକାରୀ ଝରଣାଟିଏ । ସେ ବଞ୍ଚାର ଭୂଇଁ ବନ୍ଧକୁ କଠିନ ଶ୍ରମ ବଳରେ ବିଦାରି ଉର୍ଦ୍ଧା ବନାଇଦିଏ । ସେ ଦେହାଧି ଅନୁଦେବ ନିଜ ଶରୀର ରକତକୁ ନିଜ ହାତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦ ମାଟିରେ ସିଞ୍ଚନକରେ ଖେତକୁ ହସାଏ ନାନାଦି ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ । ହେଲେ ସେ ବେଳେ ବେଳେ ଅପାର ଅସହୟ ଚୋକ ଉପାସରେ ଭାଗ୍ୟ ଆଦରି ଶୋଇଯାଏ । ତା'ଧର୍ଯ୍ୟ ତାକୁ କାଟି ଖୁଣ୍ଟି ଖାଏ ତା'ସହନ ତାକୁ ବାଣ୍ଟିକୃତି ଦଳି ଚକଟିପକାଏ ତଥାପି ତା'ସପନ ଲଙ୍ଘନ କଣି ପୁଠା ଅଭାବ ଭାତ ହାଣ୍ଡିରେ ନିଭତି ଦହଗଞ୍ଜ ହୋଇ ଅତୁଟ ଆଶାରେ ବୁଲୁଥାଏ । ଦୁରବଶୀର ଅଭାବନାୟ ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱିଗଞ୍ଜାଦୀ ତା'ଭାଗ୍ୟରେ ସୁଖ ସୌଭାଗ୍ୟ କେବେ ମାତେ ନାହିଁ ତା'ଦୁଆରେ ପିତା ପତନର ନିଦୟା ଘୋରଣା ତାକୁ ପେଷି ପେଷି ମାଉଥାଏ । ଭରଣା ଆଉ ବିଶ୍ୱାସର ଶ୍ରମ କାମ ନକରିଲେ ଆତ୍ମ ହରସା କରେ ବେଳେ ବେଳେ ମରୁ ମରୁ ବଞ୍ଚିଯାଏ ତ ଆଉ ସବୁ ବେଳେ ମରି ମରି ବଞ୍ଚି ରହେ । ତା'ଜୀବନ ବହୁର ସର୍ପିଳ ରାସ୍ତାର ପଥର ତାକୁ ଶ୍ଵତ ବିଷତ କରେ ବାରମ୍ବାର

ସମେହ ନେଲା ପ୍ରାଣ

ସୁନୀଲ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

ନିହଳ ପ୍ରସାଦ , ଗିଁଆ ପାଟଣା ତେଜନାଳ -- ୭୫୯୦୧୭ ମୋ :- ୯୯୩୮୭୪୯୫୮୩

ସମେହ ନେଲା ପ୍ରାଣ

ସୁନୀ

